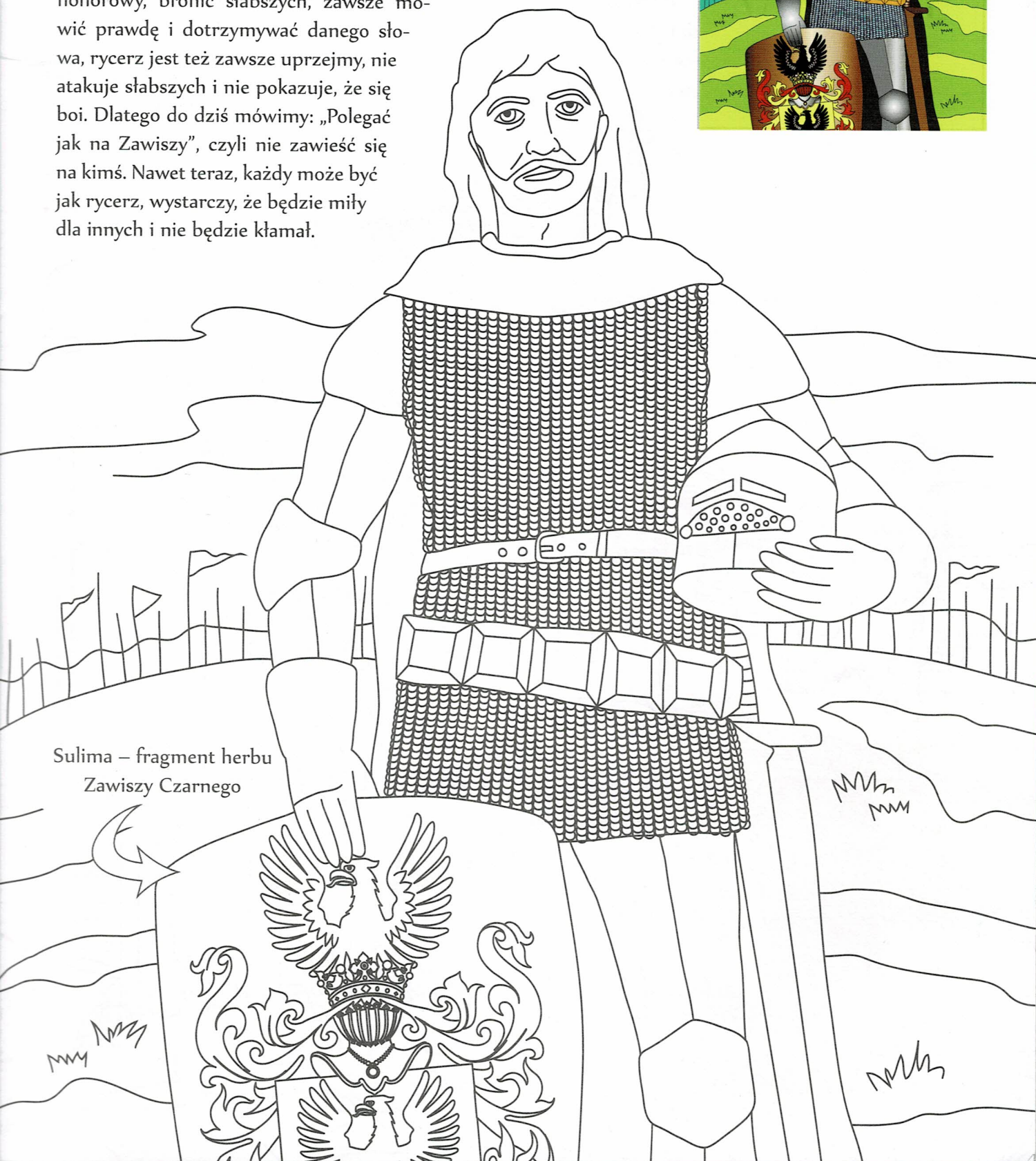
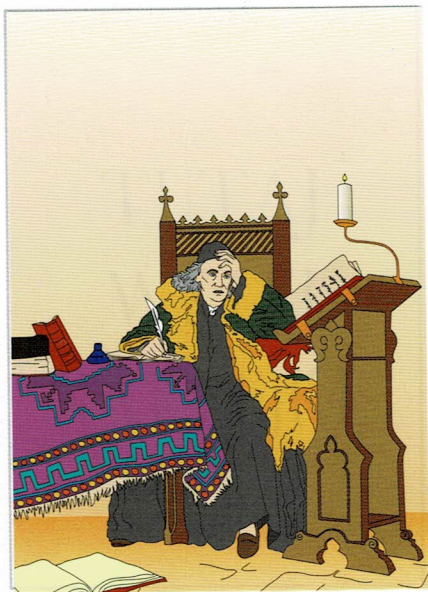

Zawisza Czarny (ok. 1370-1428).

Był najsławniejszym polskim rycerzem, brał udział w wielu bitwach i turniejach rycerskich. Najsłynniejszą bitwą, w jakiej uczestniczył Zawisza, była bitwa pod Grunwaldem (1410 rok). Podczas tej bitwy Zawisza walczył w chorągwi królewskiej – skupiała ona najdzielniejszych rycerzy króla Władysława Jagiełły. Sławę Zawiszy przyniosły również turnieje rycerskie, w których nigdy nie przegrał. Zawisza zawsze przestrzegał kodeksu rycerskiego, czyli zbioru praw, którymi kierował się rycerz. Zgodnie z kodeksem rycerz musi być honorowy, bronić słabszych, zawsze mówić prawdę i dotrzymywać danego słowa, rycerz jest też zawsze uprzejmy, nie atakuje słabszych i nie pokazuje, że się boi. Dlatego do dziś mówimy: „Polegać jak na Zawiszy”, czyli nie zawieść się na kimś. Nawet teraz, każdy może być jak rycerz, wystarczy, że będzie miły dla innych i nie będzie kłamał.

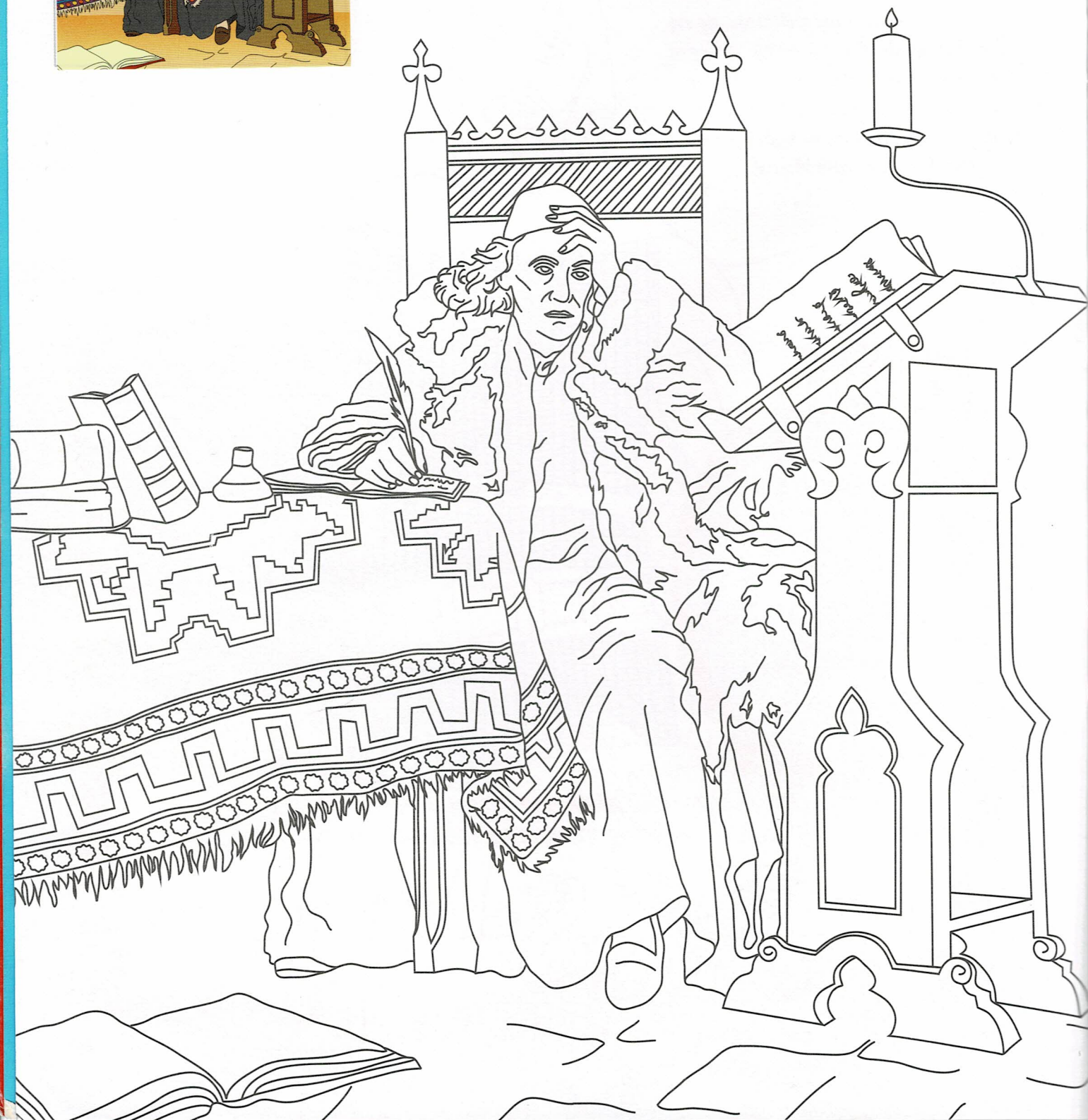

Sulima – fragment herbu
Zawiszy Czarnego

Jan Długosz (1415-1480).

Był historykiem, czyli badał przeszłość, określał znaczenia wydarzeń, zastanawiał się dlaczego te wydarzenia miały miejsce i jakie były ich skutki. Pisał też kroniki. Są to takie książki, w których po kolei przedstawia się historię państwa. Najśłynniejszą kroniką Jana Długosza były „Roczniki, czyli kroniki słynnego Królestwa Polskiego”. W tej książce Długosz przedstawił historię Polski od najdawniejszych czasów do czasów, w których żył, czyli do 1480 roku. Kroniki są bardzo ciekawe, bo możemy się z nich dowiedzieć, jak żyli nasi przodkowie bardzo dawno temu. Jan Długosz uczył też synów polskiego króla Kazimierza Jagiełły, był ich wychowawcą.

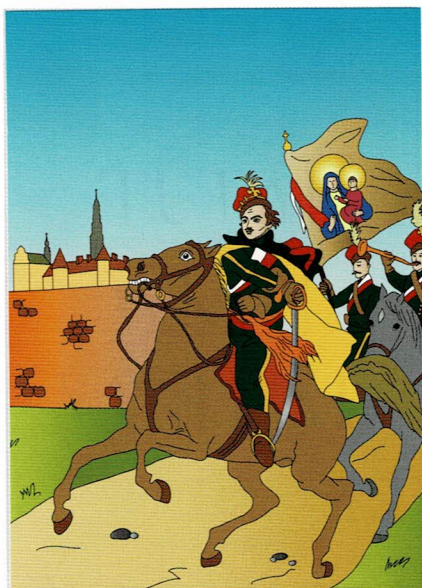

Stefan Czarniecki (ok. 1599-1665).

Był polskim dowódcą wojskowym, zasłynął głównie podczas potopu szwedzkiego (tak określa się czas kiedy wojska szwedzkie najechały na ziemie polskie w latach 1655-1660). Możemy się od niego nauczyć lojalności względem króla. Kiedy Polska przegrywała wojnę ze Szwecją, jako jeden z niewielu pozostał wierny polskiemu królowi Janowi Kazimierzowi. Jego zasługi nie uszły uwadze Józefa Wybickiego, który w hymnie Polski umieścił postać Czarnieckiego. W trzeciej zwrotce hymnu śpiewamy: „Jak Czarniecki do Poznania po szwedzkim zaborze, dla Ojczyzny ratowania wrócim się przez morze”.

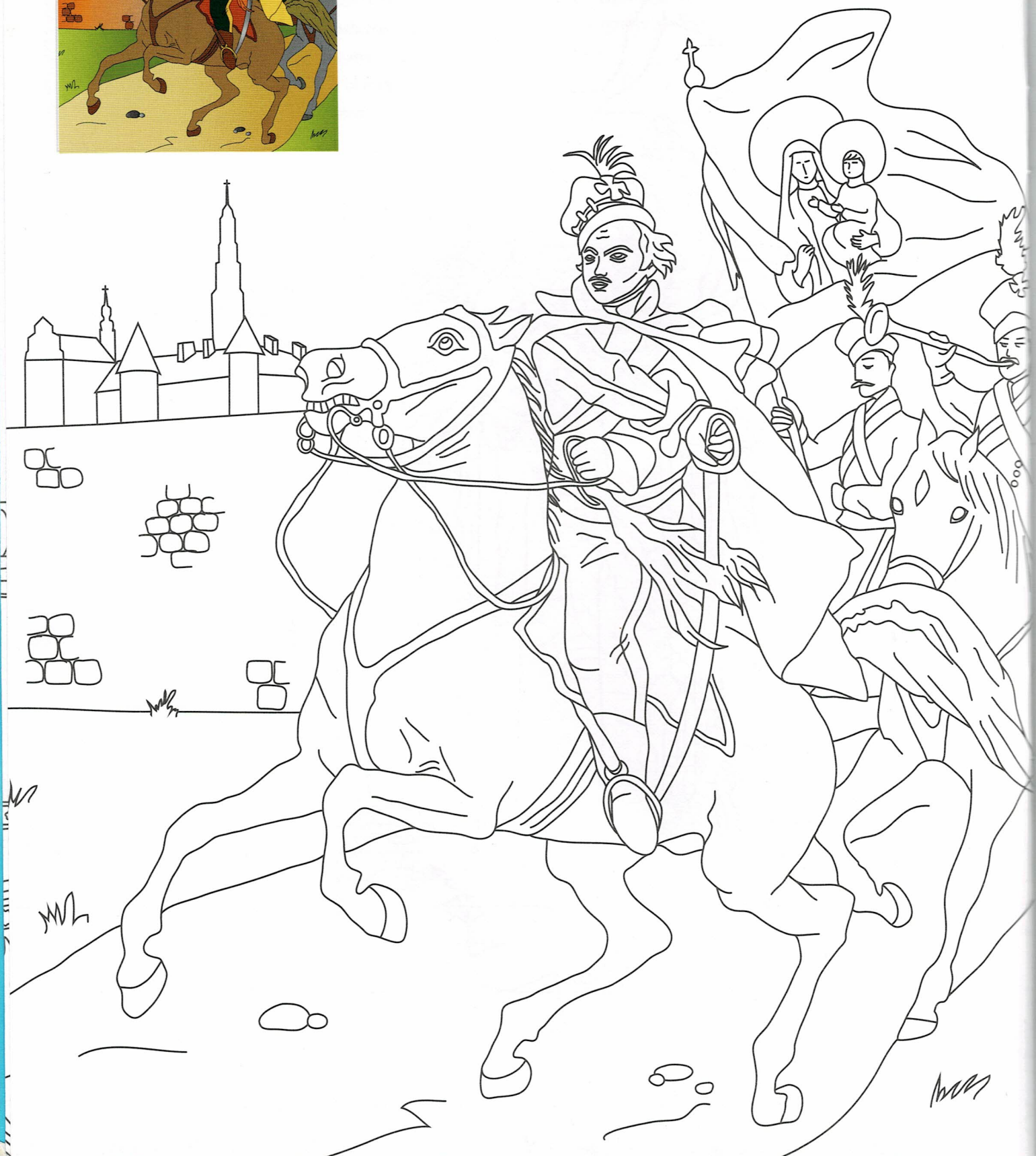
Buława - to rodzaj broni, a w dawnej Polsce była również znakiem sprawowania najwyższego urzędu wojskowego, czyli hetmana.

Kazimierz Pułaski (1745-1779).

Był polskim wojskowym, bohaterem dwóch narodów: polskiego i amerykańskiego. W 1768 roku był dowódcą konfederacji barskiej, walczyła w niej szlachta, która chciała bronić wolności Polski. Kazimierz Pułaski walczył także o niepodległość Ameryki. Był bardzo ceniony przez Amerykanów, dlatego nazwali jego imieniem ulice, mosty, fortecy czy miasta.

Tadeusz Kościuszko (1746-1817).

Był on polskim wojskowym, bohaterem narodowym. Wstąpił się jako dowódca podczas insurekcji kościuszkowskiej (polskie powstanie narodowe przeciwko Rosji i Prusom w 1794 roku). Kościuszko był także bohaterem Amerykanów. Brał udział w wojnie Amerykanów o niepodległość, wstąpił się w bitwie pod Saratogą (1777 rok). Amerykanie byli mu bardzo wdzięczni, dlatego w swoim kraju wybudowali mu bardzo dużo pomników, więcej pomników ma tylko ich pierwszy prezydent, Jerzy Waszyngton.

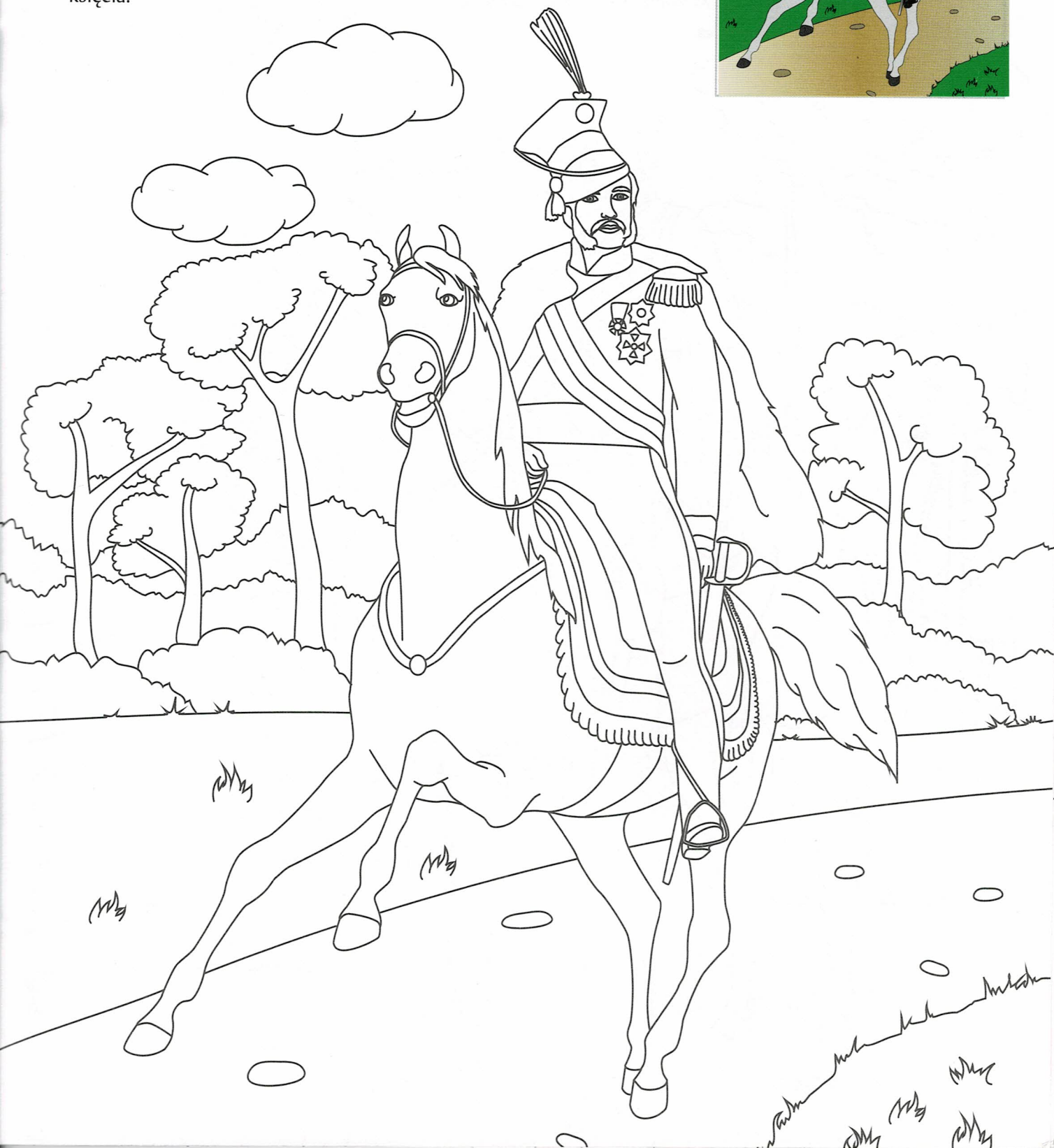
Jan Henryk Dąbrowski (1755-1818).

Był polskim generałem. Walczył o to, aby nasz kraj odzyskał wolność. Najpierw walczył w Polsce, brał udział w insurekcji kościuszkowskiej (powstanie narodowe pod wodzą Tadeusza Kościuszki w 1794 roku). Jednak gdy powstanie upadło, Dąbrowski wyjechał z kraju, aby prowadzić walkę o odzyskanie niepodległości Polski za granicą. Wtedy utworzył we Włoszech Legiony Polskie, które toczyły boje o niepodległość naszego kraju u boku francuskiego władcy, Napoleona Bonapartego. Na cześć utworzonych przez generała Dąbrowskiego Legionów, Józef Wybicki napisał pieśń pod tytułem „Pieśń Legionów Polskich we Włoszech”, dziś znana jest jako „Mazurek Dąbrowskiego” i jest hymnem Polski.

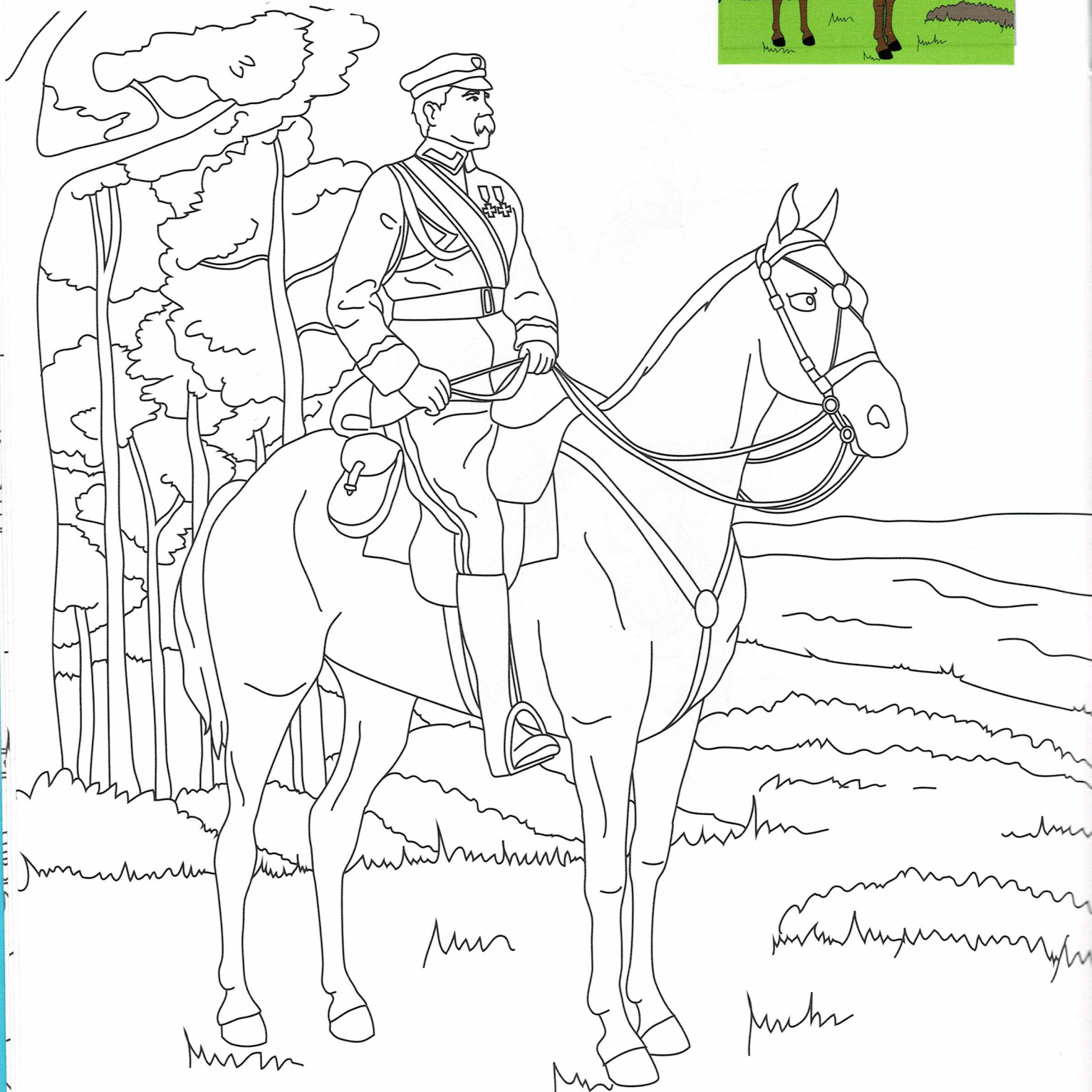
Książę Józef Poniatowski (1763-1813).

Był polskim generałem, jego wujkiem był ostatni król Polski Stanisław August Poniatowski. Książę Józef chociaż nie wychował się w Polsce, to bardzo kochał swoją Ojczyznę. Gdy w 1792 roku wybuchła wojna między Polską i Rosją, wziął udział w walkach. Wstąpił się w bitwie pod Zieleńcami (1792 roku). Za bohaterską postawę w bitwie został odznaczony przez króla Orderem Virtuti Militari. Był pierwszą osobą, która otrzymała to odznaczenie. W obronie naszego kraju walczył także poza granicami Polski, u boku władcy francuskiego, Napoleona Bonaparte. Bonaparte bardzo cenił odwagę i patriotyzm polskiego księcia.

Józef Piłsudski (1867-1935).

Był żołnierzem i politykiem. Gdy był jeszcze dzieckiem, jego rodzice dużo opowiadali mu o Polsce. Wtedy nasz kraj nie był wolny, dlatego pragnieniem małego Józefa było odzyskanie dla Polski niepodległości. Gdy dorósł, utworzył Legiony Polskie (żołnierze, którzy walczyli, aby nasz kraj mógł odzyskać wolność). Gdy Polska odzyskała niepodległość, Piłsudski został Naczelnikiem Państwa, czyli najważniejszą osobą w kraju. Było to w latach 1918-1922. Dowodził też polskimi żołnierzami podczas słynnej Bitwy Warszawskiej (1920 rok). Nazywa się ją również Cudem nad Wisłą, ponieważ wojsko polskie pokonało dużo większą armię rosyjską. Ulubionym koniem Józefa Piłsudskiego była klacz, która nazywała się Kasztanka.

Józef Haller (1873-1960).

Był nie tylko odważnym żołnierzem, ale także bardzo pobożnym chrześcijaninem. Dzielnie walczył o odzyskanie przez Polskę niepodległości w I wojnie światowej (1914-1918). We Francji w 1918 roku utworzył Błękitną Armię, która była bardzo dobrze i nowocześnie uzbrojona. Nazwa Błękitna Armia nawiązuje do niebieskiego koloru mundurów żołnierzy. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości Józef Haller dokonał zaślubin Polski z morzem w 1920 roku.

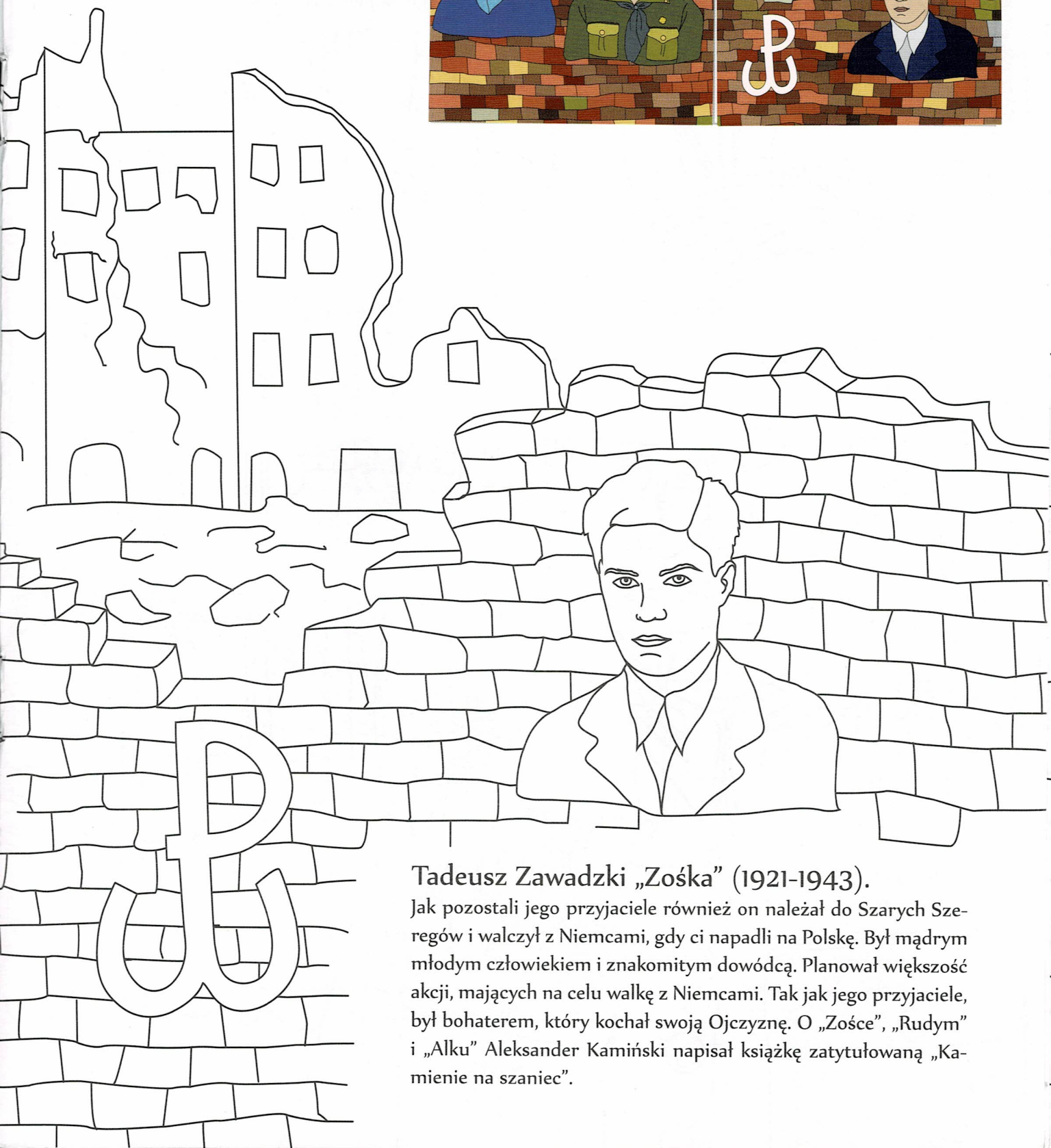
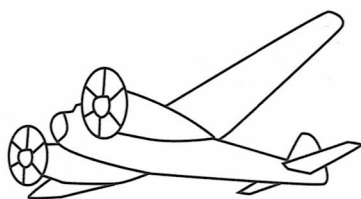

Jan Bytnar „Rudy” (1921-1943).

Był harcerzem (w czasie II wojny światowej harcerze nazywali siebie Szarymi Szeregami). Walczył na różne sposoby z Niemcami, którzy zaatakowali naszą Ojczyznę. Przede wszystkim zrywał niemieckie flagi z budynków i malował na ścianach patriotyczne napisy. Został złapany przez Niemców. W areszcie Niemcy bardzo źle go traktowali, został przez nich dotkliwie pobity. Koledzy „Rudego” uwolnili go z niemieckiej niewoli w słynnej „Akcji pod Arsenalem” (1943).

Aleksy Dawidowski „Alek” (1920-1943).

Gdy w 1939 roku Niemcy napadli na Polskę „Alek” miał 19 lat. Nie mógł znieść, podobnie jak jego przyjaciele „Rudy”, „Zośka” i wielu innych Polaków, niemieckiej niewoli. Dlatego wszystkimi sposobami walczył z Niemcami. Dla podtrzymania Polaków na duchu malował na ścianach symbol Polski Walczącej, tak zwaną kotwicę. Zrywał również niemieckie flagi. Gdy Niemcy schwytali jego przyjaciela „Rudego”, „Alek” wziął udział w akcji, która miała na celu odbicie kolegi, nazywała się ona „Akcją pod Arsenalem”.

Tadeusz Zawadzki „Zośka” (1921-1943).

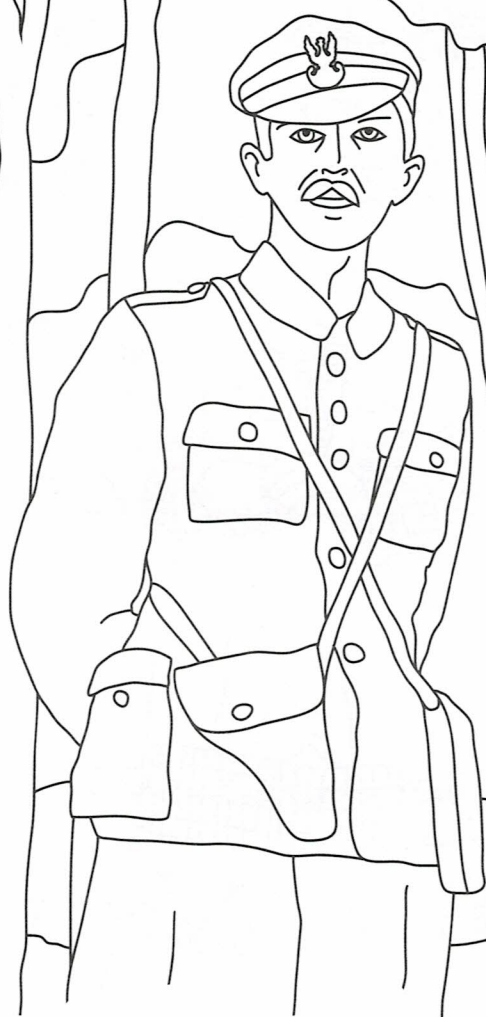
Jak pozostali jego przyjaciele również on należał do Szarych Szeregów i walczył z Niemcami, gdy ci napadli na Polskę. Był mądrym młodym człowiekiem i znakomitym dowódcą. Planował większość akcji, mających na celu walkę z Niemcami. Tak jak jego przyjaciele, był bohaterem, który kochał swoją Ojczyznę. O „Zośce”, „Rudym” i „Alku” Aleksander Kamiński napisał książkę zatytułowaną „Kamienie na szaniec”.

Żołnierze wyklęci zwani również żołnierzami niezłomnymi byli to żołnierze, którzy w 1945 roku nie poddali się i stawili mężny opór komunistom w Polsce. Walczyli oni o wolność dla Ojczyzny. Byli to dzielni mężczyźni i dzielne kobiety, dla których najważniejsze było dobro Polski.

Witold Pilecki (1901-1948).

Był bohaterem uznanym za jednego z sześciu najodważniejszych żołnierzy II wojny światowej. Celowo dał się złapać Niemcom, aby trafić do niemieckiego obozu w Oświęcimiu. Chciał bowiem zobaczyć i powiedzieć innym o tym, w jakich warunkach przebywają ludzie, którzy tam trafili. A traktowano ich bardzo źle. Pilecki dokonał niemal niemożliwej rzeczy, uciekł z tego obozu. Następnie po wojnie walczył z władzą komunistyczną o wolność dla Polski.

Hieronim Dekutowski (1918-1949).

Cichociemny (polski żołnierz, który w czasie II wojny światowej przeszedł specjalne szkolenie) i utalentowany dowódca. Najpierw walczył z niemieckim wrogiem, a później z komunistyczną władzą, która odebrała Polsce wolność. Był bardzo odważny i kochał swój kraj.

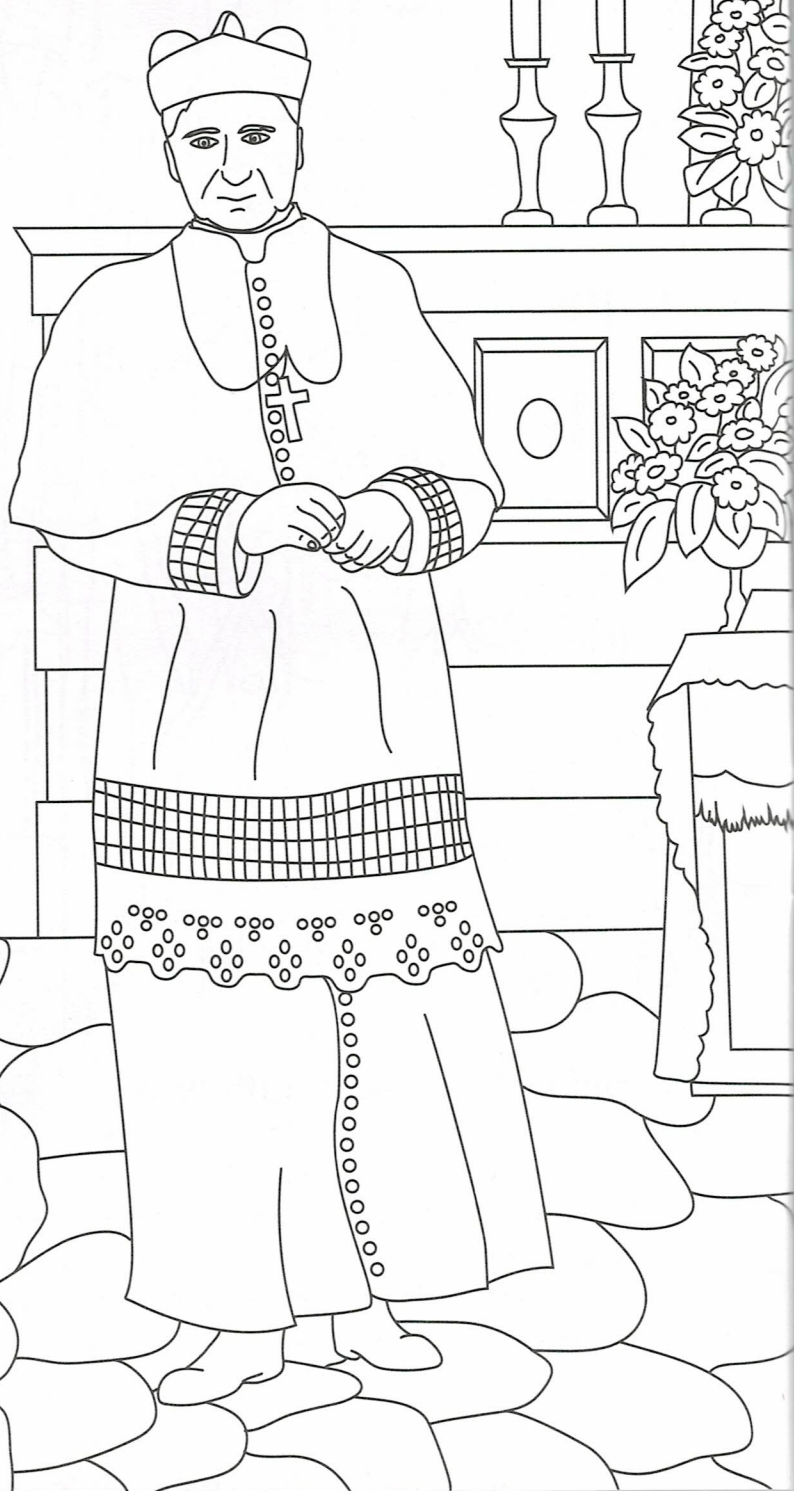
Danuta Siedzikówna „Inka” (1928-1946).

Była młodą sanitariuszką służącą w polskim oddziale partyzanckim. Ta bohaterska dziewczyna została schwytana przez komunistów i skazana na okrutną karę, mimo że nic złego nie zrobiła. Do ostatnich swoich dni zachowywała się tak jak trzeba.

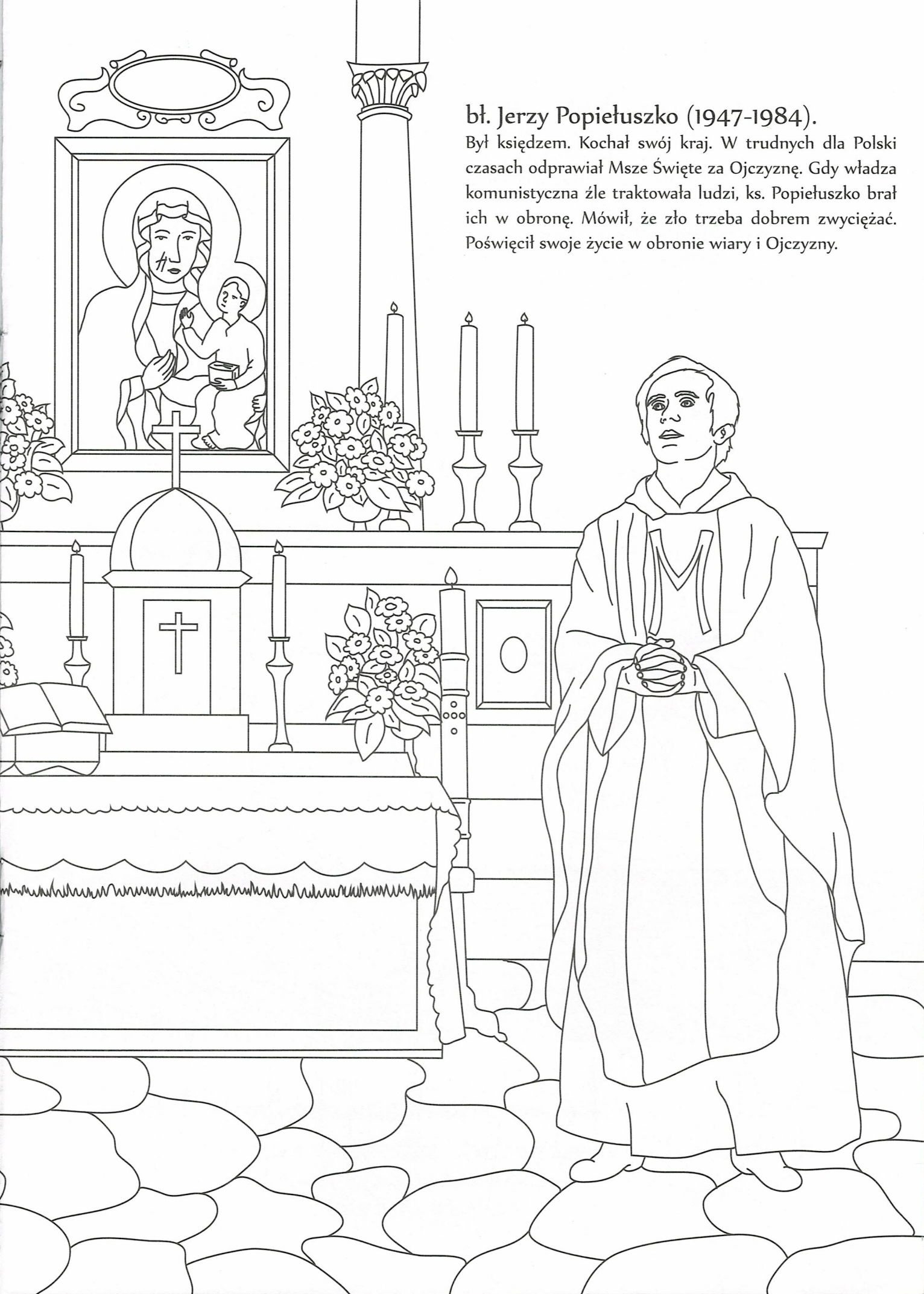
Kardynał Stefan Wyszyński (1901-1981).

Był prymasem Polski, czyli najważniejszym biskupem w kraju. Kardynał to najwyższa po papieżu godność w Kościele. Stefan Wyszyński bronił Polaków przed niesprawiedliwością ze strony władzy komunistycznej. Brał udział w zorganizowaniu rocznicy 1000-lecia chrztu Polski – bardzo ważnego wydarzenia w naszej historii. Przyjaźnił się z Karolem Wojtyłą/św. Janem Pawłem II.

bł. Jerzy Popiełuszko (1947-1984).

Był księdzem. Kochał swój kraj. W trudnych dla Polski czasach odprawiał Msze Święte za Ojczyznę. Gdy władza komunistyczna źle traktowała ludzi, ks. Popiełuszko brał ich w obronę. Mówił, że zło trzeba dobrem zwyciężać. Poświęcił swoje życie w obronie wiary i Ojczyzny.

św. Jan Paweł II (1920-2005).

Urodził się w Wadowicach, nazywał się wówczas Karol Wojtyła. Jako dziecko był ministrantem i chętnie uczestniczył we Mszy Świętej. Lubił również grać w piłkę nożną, najczęściej na pozycji bramkarza. W czasie II wojny światowej uczył się w seminarium, gdyż chciał zostać księdzem. Jako ksiądz nauczał wiary dzieci i młodzież. W 1978 roku został papieżem, przyjął wówczas imię Jan Paweł II. Odwiedzał wiernych w ich krajach, te odwiedziny nazywały się pielgrzymkami apostolskimi. Święty Jan Paweł II uczył ludzi modlitwy, tego że powinniśmy przebaczać oraz rozmawiać z innymi, nawet tymi, którzy nas nie lubią.

